

Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là
ghét nhau. Trải qua một cuộc
bể dâu, Những điều trông
thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bi
sắc tư phong, Trời xanh quen thói
má hồng đánh ghen. Cảo thơm
lần giờ trước đèn, Phong tình có
lục còn truyền sử xanh. Rằng năm
Gia Tĩnh triều Minh, Bốn phương
phẳng lặng, hai kinh vững vàng.
Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia
tư nghĩ cũng thường thường bực
trung. Một trai con thứ rất lòng,
Vương Quan là chữ, nổi dòng nho
gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy
Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt
cách, tuyết tinh thần, Một người
một vẻ, mười phân vẹn mười. Vân
xem trang trọng khác vời, Khuôn
trăng đầy đặn, nét ngài nở nang.
Hoa cười ngọc thốt đoan trang,
Mây thua nước tóc, tuyết nhường
màu da. Kiều càng sắc sảo, mặn
mà, So bề tài, sắc, lại là phần
hơn. Làn thu thủy, nét xuân sơn,
Hoa ghen thua thắm, liễu hờn
kém xanh. Một, hai nghiêng nước
nghiêng thành, Sắc đành đòi một,
tài đành họa hai. Thông minh vốn
sẵn tư trời, Pha nghề thi họa, đủ
mùi ca ngâm. Cung thương lầu
bạc ngũ âm, Nghề riêng ăn đứt Hồ
cầm một trương. Khúc nhà tay lựa
nên chương, Một thiên bạc mệnh,
lại càng nào nhân. Phong lưu rất
mực hồng quần, Xuân xanh sắp xỉ
tới tuần cập kê Êm đềm trướng rủ
màn che, Tường đông ong bướm
đi về mặc ai. Ngày xuân con én
đưa thoi, Thiều quang chín chục
đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời,
Cành lê trắng điểm một vài bông
hoa. Thanh minh trong tiết tháng
ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh.
Gần xa nô nức yến anh, Chị em
sắm sửa bộ hành chơi xuân. Dập
đều tài tử, giai nhân, Ngựa xe như
nước áo quần như nêm. Ngổn
ngang gò đồng kéo lên, Thoi vàng
vó rắc tro tiền giấy bay. Tà tà bóng
ngả về tây, Chị em thơ thẩn dan

tay ra về. Bước dần theo ngọn tiểu
khê, Lần xem phong cảnh có bề
thanh thanh. Nao nao dòng nước
uốn quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối
ghềnh bắc ngang.

Sè sè nấm đất bên đàng, Dầu
dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh.
Rằng: Sao trong tiết thanh minh,
Mà đây hương khói vắng tanh thế
mà? Vương Quan mới dẫn gần xa:
Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi.
Nổi danh tài sắc một thì, Xôn xao
ngoài cửa hiềm gì yến anh. Kiếp
hồng nhan có mong manh, Nửa
chùng xuân thoát gẫy cành thiên
hương. Có người khách ở viễn
phương, Xa nghe cũng nức tiếng
nàng tìm chơi. Thuyền tình vừa
ghé tới nơi, Thì đà trâm gãy bình
rơi bao giờ. Buồng không lạnh
ngắt như tờ, Dầu xe ngựa đã rêu
lờ mờ xanh. Khóc than khôn xiết
sự tình, Khéo vô duyên ấy là mình
vớ ta.

Đã không duyên trước chàng
mà, Thì chi chút ước gọi là duyên
sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi
nông một nắm mặc dầu cỏ hoa.
Trải bao thỏ lặn ác tà, Ấy mò vô
chủ, ai mà viếng thăm! Lòng đau
sẵn mối thương tâm, Thoắt nghe
Kiều đã đầm đầm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà!
Lời rằng bạc mệnh cũng là lời
chung. Phú phàng chi bấy hoá
công, Ngày xanh mòn mỏi má
hồng phôi pha. Sống làm vợ khắp
người ta, Khéo thay thác xuống
làm ma không chồng. Nào người
phượng chạ loan chung, 90.. Nào
người tích lục tham hồng là ai? đã
không kẻ đoái người hoài, Sẵn đây
ta kiếm một vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa
là người dưới suối vàng biết cho.
Lầm rầm khấn khứa nhỏ to, Sụp
ngồi vài gập trước mồ bước ra. Một
vùng cỏ áy bóng tà, Gió hiu hiu
thổi một vài bông lau. Rút trâm
sẵn giắt mái đầu, Vạch da cây vịnh
bốn câu ba vắn. Lại càng mê mẩn
tâm thần Lại càng đứng lặng tẩn
ngần chẳng ra. Lại càng ú dột nét
hoa, Sầu tuôn đứt nối, châu sa vắn

dài. Vân rằng: Chị cũng nức cười,
Khéo dư nước mắt khóc người
đời xưa. Rằng: Hồng nhan tự
thuở xưa, Cái điều bạc mệnh có
chừa ai đâu? Nỗi niềm tưởng
đến mà đau, Thấy người nằm
đó biết sau thế nào? Quan rằng:
Chị nói hay sao, Một lời là một
vận vào khó nghe. ở đây âm khí
nặng nề, Bóng chiều đã ngả đậm
về còn xa. Kiều rằng: Những
đáng tài hoa, Thác là thế phách,
còn là tinh anh, Để hay tình lại
gặp tình, Chờ xem ắt thấy hiển
linh bây giờ.

Một lời nói chưa kịp thưa,
Phút đầu trận gió cuốn cờ đến
ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở
trong dường có hương bay ít
nhiều. Đè chùng ngọn gió lần
theo, Dầu giày từng bước in rêu
rành rành. Mắt nhìn ai nấy đều
kinh, Nàng rằng: Này thực tình
thành chẳng xa. Hữu tình ta lại
gặp ta, Chớ nề u hiển mới là chị
em. Đã lòng hiển hiện cho xem,
Tạ lòng nàng lại nổi thêm vài lời.
Lòng thơ lai láng bồi hồi, Góc
cây lại vạch một bài cổ thi. Dừng
dằng nửa ở nửa về, Nhạc vàng
đâu đã tiếng nghe gần gần.

Trông chừng thấy một văn
nhân, Lóng buong tay khấu
bước lần dặm băng, để huê lưng
túi gió trăng, Sau chân theo một
vài thằng con con. Tuyết in sắc
ngựa câu giòn, 140.. Có pha màu
áo nhuộm non da trời. Nẻo xa
mới tỏ mặt người, Khách đà
xuống ngựa tới nơi tự tình.

Hài văn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thể cây quỳnh
cành dao. Chàng Vương quen
mặt ra chào, Hai Kiều e lệ nép
vào dưới hoa. Nguyên người
quanh quất đầu xa, Họ Kim tên
Trọng vốn nhà trâm anh. Nền
phú hậu, bạc tài danh, chương
nét đất, thông minh tính trời.
Phong tư tài mạo tốt vời, Vào
trong phong nhã, ra ngoài hào
hoa.

Chung quanh vẫn đất nước
nhà, Vớ Vương Quan trước vẫn